

BALOGH TAMÁS

Bokaviadal

„Vegyítenem kell emlékeimet, környezetemből kapott információkkal, a műtét utáni napra vonatkozóan. Nem szívesen teszem, mégis kénytelen vagyok vele, hiszen utóbb el kellett ismernem, hogy helyzetem belső felismerése térben és időben súlyosan megzavarodott.”

(Karinthy Frigyes: Utazás a koponyám körül)

„Regényhős akarok lenni”, szolt hozzám a harmadik napon Radvánszky Olivér. Mert, magyarázta, a regényben minden megtörténhet. Még az is, hogy ő boldog legyen. Erre azt feleltem neki, jól van, majd meglátom, mit tehetek érdekében. És gondolkozni kezdtem.

Megjegyzem, tényleg ráférne Olivérre egy kis segítség: ahogy bekerült ide, a 242-esbe, az is ezt bizonyítja. Tegnap mesélte el: éppen hazafelé ment, sötét volt már. Észrevette, hogy odabent világos van. Nocsak, gondolta, talán betörő vagy valami egyéb meglepetés. Közelebb osont, egészen az ablakig, belesett saját lakásába. Amit látott, először el sem hitte. Nem betörő volt odabent, nem is egyéb meglepetés (pl. Johanna), hanem ő maga. És éppen öngyilkosságra készült. A benti Olivér szerzett valahonnan egy automata pisztolyt, azzal próbálkozott: hol a halántékához emelte, hol a szájába vette. De a ravaszt sohasem húzta meg. A kinti Olivért sem vette észre, aki így nyugodtan nézte végig saját maga tutyimutyi tehetetlenségét, viaskodását a halállal és az élettel. Aztán kinti Olivér megunt a benti Olivér nyüglődését, bement hozzá. Leültek beszélgetni. Hogy miért is akar ő tulajdonképpen öngyilkosságot elkövetni. És az egyik benti Olivér elmondta a másik benti Olivérnek, hogy neki semmi sem sikerül, őt nem szereti senki, meg sokat iszik, s bár mindig leszokik róla, mindig vissza is. Ugyanígy van a cigarettával. Mondja, semmi nem megy neki. Tessék, látja, még az öngyilkosság sem. Erre a másik benti Olivér elgondolkozott, és belátta az egyik benti Olivér igazát. Tényleg szerencsétlen alak. Elhatározta, segít rajta. Elkérte a pisztolyt és lelőtte. Hogy hogyan lett a lövésnek bokatörés a következménye, senki sem tudja. Nem emlékszik semmire. Én már akkor sem nagyon hittem el neki, ma meg egyáltalán nem, mert igencsak ellentmondásba került magával, hiszen ma azt is elmondta, hogy a nyolcadikon lakik. No, akkor hogyan is kukucskált be az ablakon? Csak úgy, hogy valójában ipari alpinista. Radvánszky Olivér, falmászó. Szpájderoli. Egyébként

tökéletesen mindegy, akárhog is történt, most itt fekszik a mellettem levő ágyon.

Ömellette egy olyan fickó tengeti napjait, akinek senki nem tudja a nevét. Még az orvosok sem. Mi csak úgy hívjuk, Vaszi. Tök úgy néz ki, mint Vaszlavik: hosszú, egyenes haj, most már tiszta, de amikor bekerült, ocsmány mocskos volt. Bajsza is van neki. Amúgy semmi különös, egy szimpla bokatoréssal került be. Állítólag verekedés közben szerezte: éppen az újszegedi ligetben sétált, amikor látta, hogy egy leányt – akiről később megtudta, hogy a Móra Kollégiumban lakik, de egyébként komáromi és hogy harmadéves a JATÉ-n – erőszakosan molesztál két részeg fiatalember. Hogy csak kirabolni akarták-e és/vagy taperolni, esetleg további és durvább dolgokat is tettek volna vele, soha senki nem tudja meg, hiszen Vaszi – a sötétből melljük toppanva – igencsak meglepte őket. Az egyikről kiderült, hogy karatézik, ez egy ügyes alsó kaszáló rúgással eltörte Vaszi bokáját, a másik pedig egy bészólutóval fejbevágtá; emberünknek fel is szakadt a jobb szemöldökénél a fejbőr, összevarrták azt is, látszik a három öltés. De Vaszi nem adta föl: megvédte a leányt, leütötte a két támadót azzal az éjjeliszekrénnel, ami éppen nála volt, és – mint aki jól végezte dolgát... és tényleg! – törött bokával, felhasított fejjel elkísérte a lányt a kollégiumba. Valami igazság azért lehet a történetben, mert a lány járt itt tegnap és hozott Vaszinak egy sálat, amit az éjszakai kaland után kötött a hősnek, ajándékba persze, hálaként. Aranyos lány. Bele is szerettem rögtön. De ma már nem emlékszem az arcára.

Vaszi mellett, az én ágyasorom másik végén, az ajtóhoz legközelebb Kóbor Árpád fekszik. Bár neki is bokatorése van, azt állítja, már olyan régen döglik idebent, nem is tudja, hogyan történt. Lehet, hogy nem mond igazat?

Vele szemben egy transzvesztita „pihenget”, aki Narcisse Lemon néven mutatkozott be. Citrom Nárcisz. Nárcisztikus savanyú. Nocsak, hát nem bokatoréssal fekszik itt?! Ez egy ilyen szoba, ez a 242-es. Kettő kivételével majdnem mindenki bokatorés miatt van itt. A „majdnem” szó értelmére még visszatérek, amikor a velem szemben lakó betegről mesélek. No, de Nárcisz: olyat mesélt, ami elbizonytalanított abban, hogy a második emeleten, a traumatológián vagyok. Kezdtém úgy érezni, hogy inkább magasabbra, az ideg- és elmeosztályra kerültem, csupa stikkes pasi és egy transzvesztita közé. Nárcisz saját elmondása szerint úgy került ide, hogy múlt hét szerdán felhívta kedvesét, hogy feltétlenül találkozniuk kell, mondjuk fél kettőkor a Béke Tanszéken. A kedves meg is érkezett, hamarabb egy kicsit, de hát ez nem volt baj. Beszélgettek, Nárcisz odaadta neki a születési ajándékot, aminek a másik nagyon örült, és megbeszélték, hogy este is találkoznak majd, mégpedig Nárcisz lakásán. Így is lett: jött a kedves. Kapucsengő, leszaladni, feljönni, leülni egymás mellé, fogni egymás kezét és arról beszélgetni, hogy de nagyon szeretjük egymást. Én 1997 szeptembere óta szerelmes vagyok beléd, drága, mondja Nárcisz, mire

a másik elmosolyodik s azt feleli, tudom. Nem baj, kérdezi Nárcisz. Nem, feleli a másik. És te szeretsz, drága, kérdez újból Nárcisz. Igen, nagyon szeretlek, de csak mint embert. Ó, sajnálkozik Nárcisz, akkor nem is leszel a párom, kérdezi. Nem, feleli a nem-pár. És távlatilag van kilátás rád? Nincs, feleli Nárcisz kedvese, és hosszan a másik szemébe néz azokkal az égszínkéek szemeivel. Nagyon szép szemei vannak, gondolja Nárcisz, és ezzel a gondolattal a fejében kiugrik a nyolcadik emeletről. A kedvese csak nézi égszínkéek szemeivel. Furcsa eset, nem igaz?: Nárcisz a nyolcadikról ugrott ki, feltehetően öngyilkossági szándékkal, és másnap reggel a tükör előtt találták meg, egy kalapáccsal a kezében.

Mellette fekszik Krajczi, a focista. No, ő az egyik, akinek nem bokatorése, hanem térdszalag-szakadása van, de csak részleges. Mit ad a kicsoda, éppen focizott, amikor a malőr megtörtént. Ez hihető, nem? Csövek lógnak ki belőle, azokon keresztül két műanyag palackba csurog a trutyi. Rendes srác, azt mondta, majd meglátogat, ha felénk jár, mert úgyis hamarabb fog újra járni, mint én.

Az ő balján Májsz röhög. Éppen azt meséli, hogy Olivérnél nagyobb pancsert még életében nem látott. Merthogy az előbb volt lent Olivérrel a földszinten, mert Olivér negyedik napja nem tud szarni. A műtőasztalon kiadott magából mindent. És tudja, hogy az ötödik napon jön a beöntés, ekkora csövel csinálják, mutatta az egyik nővér. No, megesett a Májsz pici szíve a jobb harmason (ez ugye Olivér, jobb ágysor harmadik hely), és elkísérte kávé inni és rágyújtani, mert ugye a koffein is, a nikotin is emésztésserkentő, külön-külön is, nemhogy együtt. Nosza, Májsz már akkor elkezdett röhögni, amikor meglátta, ahogy Olivér a járókerettel mint igyekszik utána: dőlt jobbra, meg balra is, megy mindenhow, csak egyenesen nem. Este volt ekkor, a büfé már nem üzemel, csak az automata. Ott viszont nincs szék. Nem baj, odamegyünk, lihegte Olivér, és ment is szorgosan. Odaértek, Májsz előcsalogatta a két kávé és varázsolt két szál cigit. Olivér hátradúlt a falnak, egy lábon állt, egyik kezében a műanyag pohár, a másikban a cigi. A harmadik slukknál elkezdett a tartólába kicsúszni maga alól. A másikat nem terhelhette. Kiabált ő, hogy segítség, Májsz, segíts, de az csak röhögött, meg sem bírt mozdulni egy ideig. Aztán felhúzta Olivért. Amikor már elfogyott a kávé, és már csak az utolsó slukk volt hátra, Olivér lepöckölte a hamut. Véletlenül a paraszat is. Éppen a mütött (bal) lábának harmadik és negyedik ujja közé. A parázs befészkelte oda magát, a láb nem mozgott sehogy sem, Olivér meg kiabált, hogy segítség, Májsz, segíts már, de az csak röhögött. Nagyon röhögött. Aztán a parázs kihunyt, és a hamu végül is lekerült valahogy Olivér lábujjai közül a földre. Májsz meg most is ugyanúgy röhög, mint akkor. Egyébként neki is részleges térdszalag-szakadása van, de ő nem focista, mint Krajczi, hanem tájbokszos. Érthető hát, hogy

tájbokszolás közben történt meg vele, ami, de nem meccsen, hanem edzésen. Májsz is szereti a sört.

Es végül, velem szemben ott üldögél az ágyon Balogh Tamás. Neki nincsen semmi baja, ezért volt az előbb a „majdnem”. Róla már a megérkezésekor azt gondoltam, hogy nem normális, és ezzel a többiek is így voltak, amikor aztán elmesélte, hogy egészséges létére miért akart kórházba kerülni, akkor aztán végképp bebizonyosodott igazunk: Balogh rendőr. Vagy legalábbis ezt mondja magáról. És azért van itt, mert egy olyan rendkívül veszélyes skizofrén-pszichopata gyilkost üldöz, aki a szemtanúk szerint egyszer sántít, egyszer nem, attól függően, hogy lányt/nőt vagy fiút/férfit támad meg, és ha sántít, akkor – a fültanúk szerint – mindig azt mondja, hogy azért sántít, mert nemrégiben bokatorése volt. Balogh nyomozó pedig meg akarja ismerni a bokatorés utáni lélekállapotot, azt, milyen bokatorötten lenni, bele akarja magát élni a bokatorított gyilkos helyzetébe; ő akar lenni a gyilkos. Bár tudjuk róla, hogy szelíd ember, mégis félek tőle egy kicsit: mi van, ha magát üldözi? A gyilkos legjobb álcája, ha rendőrnek adja ki magát. Egyébként egyfolytában valami Kingát vár, hogy majd a lány meg fogja őt látogatni, tudja, mert két szív ha összedobban... Újabb áldozat? Így szemeli ki őket? Nem tudom. Mindenesetre régóta figyelheti már, mert sokat mesélt a lányról: hogy szeret csocsózni, hogy égszínkék szeme van és most barna haja, mert az angyal most tért vissza a természetes hajszínéhez, mert amikor megismerte, akkor éppen vörös volt, előtte azonban – mint megtudta – volt fekete is és szőke is, és amikor Kinga készült a ballagására, elhatározta, hogy kiszívhatja a feketét a hajából, el is ment a fodrászhoz, az ügködött is, csak hogy nem egészen jól, mert a másnapi ballagáson a lány testvérének könnyű volt a videokamerával követnie őt, hiszen ekkor éppen narancssárga haja volt. Az viszont vitathatatlan, hogy Balogh jó mesélő: olyan szépen beszélt Kingáról, hogy a végén az egész szoba már őt várta, mindenki rá volt kíváncsi, én pedig – azt hiszem – bele is szerettem. De most gyorsan ki is szeretek belőle, nem akarom, hogy Balogh bosszút álljon rajtam emiatt. Majd lesz a lányból epizódszereplő a regényben. Úgyis olyan szép neve van: Kinga. Kinga. Hogy milyen, az mindegy.

Ja, és még itt vagyok én is: én, Vikomm Oszkár. Rólam meg majd kiderül, hogy ki vagyok és hogy hogyan kerültem ide, a 242-esbe. Vagy nem.

Szóval Olivérnek sietnie kell azzal a kakálással. Ezért hát kért két szem hashajtót az egyik nővértől. Be is vette őket szorgalmasan, majd lefeküdt. Reggel aztán, amikor mi felkeltünk, ő már nem volt a szobában. Olyan sokáig volt kint, hogy azt hittük, eltűnt. Vagy hogy nincs papír, és ő csak ül és ül, és várja, hogy menjen valaki. Olivér ott ül hát a vécén és a lét fontos kérdésein gondolkodik. Erről pedig most Brecht *Orge éneke* című verse jutott az eszembe, a *Baal* című darabjának egyik betétje. Ferfendrunk effekt. Idegenedj el mindentől, és megtalálod önmagad. Jó gondolat, mi? Szóval Olivér csak nem jött, csak

nem jött, aztán igen. Megjött. Nem lesz beöntés, mondja és vigyorog. A vigyor azonban azonnal el is tűnik az arcáról, „rohan” ismét kifelé. Ugy fest, működik a hashajtó.

No de kanyarodjunk vissza a történet elejére. Olivér a novella első tagmondatát a harmadik napon mondta nekem, a negyedik napon ment le kávézni-cigizni Májsszal és ekkor kért hashajtót, az ötödik napon pedig úgy elindult ezektől a hasa, hogy nem is érte utol, így aztán inkább egy helyben maradt, a végén mégpedig. De nem a harmadik napon kerültünk mi ide a 242-esbe.

Mert nyugodtan beszélhetek többes számban: talán rájöttek már, hogy ez a szoba tele van misztikummal és mindenféle valószínűtlenséggel: mintha nem is valós szoba lenne, hanem egy kísértetkastély lakosztálya, csak bokatöröttek számára, netán csak kitaláció valaki ködös agyában. De hát a tény, hogy mi nyolcan itt fekszünk, hogy naponta fél négykor jönnek az éjszakai nővérek és kicserélik az ágyneműnket, hogy a reggeli vizit már tisztán és rendben találjon minket, nos, ez a kényelmetlen rendszeresség minden reggel bizonyosságot nyújt afelől, hogy mindez kemény valóság. Kemény, mint a Black Sabbath. Bár hajnalonként még kicsit kába vagyok, és talán még azt is képes lennék elhinni, hogy mindez csak félálomban történik velem, mégsem hiszem, mert tudom, hogy csak kicsit kába vagyok, mert hajnal van még nagyon, és így, tudva azt, hogy akár azt is gondolhatnám, hogy csak képzelgés az egész, hogy ez csak egy lehetőség, bebizonyítom magamnak, hogy a fikció fikciója maga a valóság, és tudom mindegyik percben: itt vagyok a 242-esben.

Miért is mondtam el mindezt? Mi vitt rá erre a zavaros gondolatmenetre, amibe talán bele is gabalyodtam? Hogy ez olyan misztikus szoba, ez a 242-es. Mert hogy ugye nyolcan lakunk benne már majdnem időtlen idők óta, és hogy majdnem egyszerre is érkezünk. Illetve Májsz és Krajczi egy nappal korábban, Kóbor meg nem emlékszik rá, hogy mikor, de én tudom, hogy velünk együtt jött, csak azt hiszi, hogy évek óta fekszik azon az ágyon; no meg Balogh, aki nek még lázlapja sincs, tehát meg sem tudom lesni rajta, mikor jött be nyomozni, ő pedig nem árul el semmit, csak azt, hogy majd akkor fog elmenni, ha Kinga megjön, mert őt majd haza fogja kísélni. Tehát elmondhatom, ugyanannyi ideje vagyunk mi nyolcan itt, a 242-esben.

Csak azt ne higgyék, azért beszélek, hogy az idő teljen. Bár abból van itt elég. Más sincs, úgymond. De már nem sokat kell kibírnom itt: most ébredtem, nemsokára jön értem az alkalmi mentő és hazavisz.

Szóval megérkeztünk ide az első nap, és rögtön meg is kérdezték tőlem a többiek, hogy sikerült eltörnöm a bokám. Mondom, nekem nemcsak olyanom van, hanem még inszalag-szakadásom is, és a bokacsontból is letört egy 3x3 milliméteres darab. No jó, mondják, akkor ezeket hogy szereztem be. Hát úgy, hogy sétáltam az utcán, éppen Szarvas cimborámhoz igyekeztem, és rossz-

szul léptem, a lábam magam alá fordult, és úgy. El sem estem, csak akkor ültem a földre, amikor elfáradtam. És hogy egy csomó ember elment mellettem és senki sem akart segíteni. Be voltál baszva, mi, kérdezte Májsz. Nem én, feleltem, csak volt nálam négy üveg sör, azt vittem, mert hát a látogató ne érkezzen üres kézzel. De nem hitték el. Azt mondták, csak rám kell nézni, atom másnapos vagyok. Hát, tényleg nem festhettem valami szépen: mocskos volt a hajam és rendezetlen, mert éppen aznap este mostam volna meg, és fáradt is voltam, mert a fájdalomtól nem tudtam aludni. Mert hát csak másnap hívtunk Szarvassal mentőt, addig náluk voltam, mert azt hittem, csak húzódás vagy bicsak, volt már ilyen, másnapra mindig rendbejött. Megvacsoráztunk. Lefeküdtünk. Aztán másnap meg már ide is értem, közétek, fiúk, illetve nem teljesen.

Az őket nem érdekli. Van-e csajom? Ojjé, mondom, nagyon szeretjük egymást. És hogy néz ki? Aranyos. Van neki melle, feneke, arcocskája, két szép szeme. Milyen színű? Mondom, az attól függ. Hogy milyen színű blúz van rajta. Ha kék, akkor égszínkék szeme van neki, ha zöld, akkor tengerzöld. Ilyen költőien fogalmaztam, tetszett is nekik. És milyen a kapcsolatunk? Mondom, erről csak annyit, hogy először a trolin lett az enyém: utaztunk a túlsúfolt 9-esen, ki tudja már, hová, hiszen sem ő, sem én nem arrafele lakunk, mindegy, no, mint a heringek, és a tömeg egyre közelebb nyom minket egymáshoz, és még, és még, és még egy kicsit, s mi rájövünk, úgy nyerünk még helyet, úgy férünk el jobban, ha testünk egybecsusszan. Nohát, így. Reggel, amikor felébredtem, egyedül feküdtem az ágyban, s azt hittem, csak álmodtam az egészet. De amikor kedvesem megjelent frissen főzött kávémmal az ajtóban, és azt mondta, hogy többet kellene trolival mennünk főidőben, akkor már tudtam, hogy valóság volt az mindenestől. Erre azt mondták, ilyen nincs, ne szívassam őket. Jó, ha nem hiszitek, ti dolgozok, de akkor soha többé ne kérdezzetek tőlem semmit.

De most elvileg nem magamról akarok beszélni, hanem inkább Olivérről, mert ő kért meg engem a harmadik napon, hogy írjam bele a regénybe. Mert a második napon kiderült rólam, hogy én bizony írással foglalkozom. Ekkor Májsz azonnal megkérdezte, hogy van-e nálam valami magamtól. Teszem azt, éppen volt. Mindig van, he-he. Odaadtam neki, elolvasta, és azt mondta, egész jó. És ha egy tájbokszos azt mondja, hogy egész jó, akkor az tényleg. És Krajczi, a focista is azt mondta. És a többiek is, kivéve Baloghot. Ő azt mondta, szerinte dolgozzam még rajtuk. Tegyem el őket egy időre, mondjuk egy hónapra, aztán majd elválík, hogy akkor mit gondolok róluk. Mert szerinte akkor már biztosan változtatnék rajtuk. Téved. Mácsó vagyok, sohasem változtatok. Úgy vagyok tökéletes, ahogy vagyok, így az írásaim is. Ezt vehette észre Olivér is, ezért kért meg – állítólag végső kétségbeesésében – arra, hogy faragjak belőle regényhőst. Oké, feleltem, majd meglátom.

Fura ember ez az Olivér. Legalábbis arról, amit magáról mesélt, mert mesélt eleget, elvégre ez volt a dolga a 242-ben, abból ez derült ki. Itt volt például a műtétje: nem altatták, mert meg volt fázva, és úgy kockázatosabb, mint rendszeren, szóval nem altatták, csak érzéstelenítették. Egy nagyon csinos és aranyos doktornő a műtét előtt egy órával mosolyogva odalépett az ágyához és elmesélte neki, hogy kockázat mindig van, de hát érzésteleníteni ugye kell, és hogy hozzájárul-e ahhoz, hogy esetleg nem éli túl. Hát persze, és Olivér már alá is írta a papírt. De mondják meg a szerelmemnek, hogy nagyon szerettem, jó? Ugyan már, Olivér, mosolygott a doktornő újra, olyan szépen, hogy Olivér egy kicsit azonnal bele is szeretett. Könnyen lesz ám az ember szerelmes a kórházban. Mint a börtönben. Elég egy női látogató, máris az egész szoba bele van zúgva. Naná. Aztán kapott egy kis zsibbasztót, eltolták egy hideg helyiségbe – minden zöld volt benne –, melyről kiderült, hogy a műtő. Elég zavaros emlékei vannak. Tele volt nyomva mindenfélével. Karjából kilógott az infúzió csöve. Arra gondolt, hogy nem volt neki elég, amikor először röntgenezték, akkor egy állítólag szakképzett ápoló nekitolta őt a tolókocsival egy padnak, a lába persze elől, agya meg mintha robbant volna egyet, aztán a röntgen, aztán visszafele meg a takarítónéni ment neki a kis kocsijával, melyen partis, seprű meg ilyesmik voltak ugye. Lehet, hogy valójában ekkor tört el a lába. Amit most műteni fognak. Sokan állták körül. Látott már ilyet filmen. Sok a kórház-as sorozat. Az emberek szeretik nézni a műtétet? Ő nem. Átélni még kevésbé. Most meg főleg nem, hogy ez az első. Mert eddig csak háromszor volt kórházban, mindháromszor látogatóban: először nagyanyjánál, aztán anyjánál, utoljára pedig az éppen aktuális szerelménél, akihez először nem is akarták beengedni, mondván, nincs látogatási idő, menjen másnap, de hát ő csak kidumálta: mutogatta a virágot mindenkinek, hogy azzal mi lesz másnapra, csak nem adhat másnapos virágot annak, akit szeret, engedjék már be. Teljesen ismeretlen volt tehát neki a műtő, mint valóság. De legalább volt ott ismerős: ott volt az a doki, akitől – amikor még csak egy hideg folyosón feküdt jó ideig – megpróbált újságot kölcsönkérni, de nem kapott, unatkozott és fázott tehát tovább egy szál lepedő alatt, és ott volt ugye az altató-orvosnő, még mindig nagyon kedvesen mosolyogva, akit újra meglátva Olivér attól tartott, hogy egész műtét alatt merevedése lesz (később megtudta, ezt gondolnia mekkora marhaság volt), és ez a nagyon kedves szőke hölgy akkorát bökött a gerincébe egy akkora injekcióstűvel, hogy agyában ismét egy robbanás, de nem haragudott rá érte, elvégre szerelmes volt már ekkor. Aztán amikor valami csipeszt tett az aranyvirág az ő mutatóujjára, akkor azt mondta, tudja ám ő azt, hogy az micsoda: mozgásérzékelő! Nem, mosolygott ismét a dokinéni, az vérnyomásmérő. De nem lehet az, nincs benne olyan alkatrész, ami mérne, bizonygatta Olivér. Akarja megnézni, kérdezte a dokinéni. Igen. Megmutatta. Olivér nem látott semmit. Nekiállt hát bizonygatni, hogy az mégiscsak mozgásérzé-

kelő, mert ő látta Steven Seagal *Ölve vagy halva* című filmjében, tetszik tudni, abban, amikor az elején lelövik és mindenki azt hiszi, hogy meghalt, de túlélte, csak kómába került, és egy kómásokat kezelő központba került, ahol megnőtt a szakálla és az egyik ápolónő teljesen belezúgott és a Seagal farkát mutogatja a másik ápolónőnek, aki csudálkozik annak méretein és irigykedik az egyikre, amiért az hamarabb vette észre és hamarabb került ilyen meghitt viszonyba Seagallal, no, szóval amikor hét év után a hősbé visszatér a lélek, akkor először a mutatóujját mozdítja meg, azon meg ott van egy ugyanilyen ízé, egy ilyen mozgásérzékelő, mert ez az, és az is az volt, azért kezdett el rögtön pittyegni egy gép a másik szobában, de ha vérnyomásmérő lenne, akkor nem az pittyeggett volna, de mindegy, mert úgysem vették észre, és amikor jöttek a gonosz bácsik, akkor a kómából alig magához tért szegény Seagalnak egyedül kellett menekülnie... A doktornő meg csak mosolygott és fogta a kezét. Tutira belém-szerett ő is, gondolta Olivér. Aztán még mesélt egy viccet a műtőorvosának (két féldisznó megy a sivatagban... és teljesen össze vannak nőve), aztán mégiscsak kapott egy maszkot és valami kellemes szendergést előidéző lég áramlott a tüdejébe, az aranyvirág dokinéni pedig fogta a kezét és mosolygott és mosolygott és mosolygott... aztán Olivért felébredt, körülötte sok ember, ugyanazok, aki egy pillanattal azelőtt. A különbség csak annyi, hogy a dokinéni nem fogta a kezét, hogy nem érzett semmit, és hogy a saját mocskában feküdt. Mert hát gerincérsztelenítésnél elernyed minden izom odalént (ezért nem állhatott a farka műtét közben ugye), természetes hát, hogy odacsínált, előfordul. Kiderült, hogy készen van. A műtét sikerült, egyben van a lába, sőt, bónuszként kapott két rögzítőcsavart is bele. Ezután visszatolták a szobájába, a 240-esbe, ahol nem igazán tudott magáról. Csak annyit észlelt, hogy egy idő után kurvára elkezdett fájni a lába, hogy nem tud aludni a fájdalomtól, hogy csak öregek veszik körül és Sanyi, az autóbalesetben gerincét tört srác, és hogy a jobb-ján fekvő öregúr megette a végbélkúpot, mert azt hitte, hogy az a vacsora desszertje; de hát a vacsorával együtt hozták neki, egy tálcán. Megjegyzem, végül is ugyanoda jut, csak előlről, nem hátulról. Aztán éjszaka csak addig es-dekelt Olivér az ápolóknak, míg nyomtak egy fájdalomcsillapítót az infúzió-jába, és akkor talán kevésbé fájt neki. Másnap pedig áttolták hozzánk, és meg-ismerkedtünk.

Most is itt fekszik a mellettem levő ágyon.

Szóval a második nap. A látogatók fokozatos beszivárgása a 242-esbe ekkor vette kezdetét. Sorban: először Olivér unokatestvére érkezett meg. Ő csokis nápolyit és olvasnivalót (újságot) hozott. Aztán megjött az apja is, ő még több olvasnivalót hozott, Herman Hestet (*A pusztai farkas*), Italo Calvinot (*Amerikai előadások*) és Kinget (*Nem jön szememre álom*). Meg csomó keresztretj-tvényt. Látni fogjuk, hogy Olivér különösen ez utóbbiakkal jegyezte el magát. Miután elolvasta Calvino könyvét, éjjel-nappal rejtvényt fejtett. Még akkor is,

amikor fél négykor megjöttek a használt lepedőkért. Vonzódása eme agytornához félrevezető okból eredt: nem akart gondolni semmire. Senkire. Johannára főleg nem. Tudta, a nő tudja, hogy ő itt fekszik bokaszegetten, és ami történt, részben miatta történt, és ha akar, bejön, ha nem, nem, Olivért ugyan nem érdekli. Ő regényhős akar lenni, és a való világ már nem igazi élettér számára, mondogatta.

Aztán jöttek mások is: Májszhoz megérkezett szép szőke kedvese, ami nem meglepő, hiszen minden nap jött hozzá kétszer. Krajczihoz a családja járt és a csapattagok. Tényleg, tájbokszosok is jöttek Májszhoz. Meg szülők is. De legtöbbet mégiscsak a csaj.

Kóborhoz nagynénje érkezett meg. Ő patikatulajdonos és -igazgató, mindenféle egészséges dolgot hozott hát: gyümölcslevet és Coca-Colát, almát és nápolyit, zsebkendőt, pénzt.

Vaszit két napig nem látogatta meg senki, ez azonban nem nagyon zavarta. Jól elvolt magával: nem csinált semmit. Csak nézett vagy aludt, esetleg arra a bizonyos verekedésre emlékezett, amely miatt közénk került. Ilyenkor mindig azt bizonygatta, hogy mennyire nagyon aranyos is az a lány, akit megvédett. Hogy beleszeretett. Hogy a lány megígérte, hogy majd meglátogatja. Vaszi bízott ebben nagyon, s tényleg várta őt nagyon. Eleinte azonban más jött helyette, mégpedig egyszerre sokan: a lány kollégiumi illetve évfolyamtársai: Zsozso, akiről megtudtuk, hogy Vaszi földije, Laca, Zsozso szobatársa, Verocska, Zsozso volt barátnője, Angéla, a megvédett lány egyik barátnője, Enikő, a másik, és Juci, aki csak úgy velük tartott, mert ismerte Vaszit. Ők mesélték, hogy a megvédett lány köszöni szépen, jól van, csak sokat kell aludnia a történetek után, mert az ijedség ugye, de majd jön, mert megígérte, és különben is, ez az üzenet, várja csak szorgosan Vaszi őt, mert meglássa, egyszer csak megjelenik az a csudálatos leány az ajtóban és lesz majd akkor nagy heppi. Vaszi pedig rendes ember, megkínálta őket mindenféle jóval; a fiatalok meg is ették minden kajáját, megitták összes italát, aztán elmentek, állítólag órára. Meg hogy majd még jönnek, de ha ők nem is, az a drága leány biztosan. Vaszi-val ezek után madarat lehetett volna fogatni.

Nárciszt meglátogatta Cs. Nagy Lujza földrajz-testnevelés szakos általános iskolai tanár, civilben jóbarát. A loboncos hajú, vaskos bajszerű cimbor a egy vonattal érkezett az engem meglátogató Zopánnal, így egy időben értek a 242-esbe is. Sorra üdvözöltek mindenkit, és kiderült, hogy a két sportolón kívül mindenkit ismernek. Gyorsan előkerült hát a laposüveg, mutatóba, hogy abban volt néminemű égetett szeszes ital, jóféle törköly, de hát sajna, útközben megtámadták őket a vonaton, és a nagy ijedség utáni felengedésben bizony elfogyott mind, ami az üvegben volt. De akad más: egy üveg vörösbor, aminek a kinyitásához ajánlott dugóhúzó ugyan nem akadt, de hát toll az mindig van az embernél, nosza, benyomták hát a parafát, és kortyolgatni kezdték a red-

vájnt. Nagy rötyögések közepedte elfogyasztottak három decit (fejenként egyet), aztán Lujzáéknak menni kellett. Előtte azonban beszélgettek mindenkivel, velem is (köszönik szépen, jól vannak; én is), és mivel mindenkit ismeretek, megbíztak azzal, hogy a maradék borocskát lelkiismeretesen osszam szét a lakók között. Meg is tettem: fél lábon ugrálva haladtam egyik ágytól a másikig, és már csak a saját poharam volt hátra, már visszafelé szökdeltem, és éppen félúton jártam a két ágy sor között, mondhatni a folyosó közepén, amikor nyílt az ajtó és megjelent a vizit. Én meg borosüveggel a kezemben velük szemben. Csak a vörös vérsejtek miatt, mondtam nekik, erre bólintottak, hogy akkor oké, de estére tüntessem el az üveget. Abban nem lesz hiba, feleltem, s valóban, nem is lett. Megkértem valaki látogatót, hogy vigye ki. Aztán megérkezett Szarvas, ő meg sört hozott, úgyhogy amikor este szekrényszemlét tartottak, már sörösdoboz volt benne.

Egyedül Baloghot nem látogatta senki. Csak Kinga. Csak álmaiban.

Ám ha már a sör szóba került az előbb: volt választék: akad a szobában Amstel, Holstein, Tuborg, Kaiser, meg jóféle Borsodi is, Dr. Eher is, ment esténként a cserebere, repkedtek a dobozok. Meg kártyáztunk is sokat. És röhögtünk. Egyvalamit nem tudtunk: nyugodtan elaludni. Ezért aztán Májsz kitalálta, hogy Olivér úgyis olyan fura fickó, biztosan vannak jó történetei (hogy miért nem rám gondolt, az íródeákra?), majd ő mesél nekünk esti mesét. Ha nem, megveri. Ez persze kedves vicc volt.

És Olivér mesélt: elmesélte családjának történetét, hogy a felvidékről származik, nemes ősei voltak neki, mindegyik megáldva tehetséggel. Még a nem vér szerinti rokon is, a keresztapa, aki talán a legtehetségesebb volt mind közül, hiszen rengeteg stílusban képes volt alkotni és persze élni, mert az volt a lényeg, hogy milyen kalandokat élt át; hogy jelent meg neki a Sátán, hogyan nem szokott le a cigarettáról, hogyan félt az autótolvajoktól, ilyesmik. Na és Johanna. Hogy szereti, de már nem úgy, mint régen. A kilátástalanság, abba fáradt bele. Ezért akar regényhős lenni. Meg hogy írt ő verseket is életében, szám szerint ötöt. Ezeket elszavalta. Röhögött az egész szoba. Nincs alvás. Balogh jegyzetel szorgalmasan. Mit akar ezzel? Megírni? Úgyis én fogom. Szóval Olivér mesélt éjszakákon át, és mi jóformán mindent megtudtunk róla. Többet, mint amit írásban valaha is vissza lehet adni.

A harmadik napon viszont Balogh egy kicsit belopta az én kicsi szívembe magát. Nem nagyon, mondom, csak egy kicsit, de azért mégis: amikor Olivér arról mesélt, hogyan szokott ücsörögni nagyapja sírjánál a temetőben, hogyan szokott bolyongani, mert hát szerelmes, no, akkor Balogh – a szoba legnagyobb meglepetésére – letette jegyzetfüzetét, és a szekrényéből egy vaskos könyvet vett elő. Úgy tartotta, hogy ne lássuk, ki a szerző és mi a mű címe, csak felolvasott belőle a szobának, de főleg persze Olivérnek egy részletet. Ez a következő: „Szent Hildegard egyik mondatából megtudtam továbbá, hogy

a napközben tapasztalt mélabúm, melyet a lány hiánya miatt reám tört, édesen szomorkás érzésnek véltem, veszedelmesen hasonlít ahhoz az érzéshez, melyet a paradicsomi harmóniától és tökélytől elrugaszkodó ember érez, s hogy ez a mélabú < <nigra et amara> >, és a kígyó leheletéből, ördögi sugallatra keletkezik. Ezt a gondolatot hasonlóképpen bölcs hitetlenek is osztották, lám, a szemem annak az Abu Bakr Muhammad ibn Zakarijja ar-Rázinak néhány sorára tévedt, aki *Liber continens* című művében a szerelmi mélabút a lycantropiával azonosítja, melynek következményeképpen a beteg úgy viselkedik, mint a farkas. Leírását olvasva összeszorult a torkom: a szerelmesnek először is a külleme változik el, a látása meggyöngül, a szeme beesik és minden könnye elapad, a nyelve lassanként kiszárad, és két pattanás jelenik meg rajta, az egész teste kiszikkad, és folytonos szomjúság györti; ekkora már hasmánt fetrengve tölti a napot, az arcán s a sípcsontján kutyaharapáshoz hasonló nyomok tűnnek fel, végül pedig oda jut, hogy éjszakánként temetőben tébolyog, akár a farkas.” Ezzel Balogh becsukta és eltette a könyvet, s mi hiába kérdeztük, csak nem árulta el a szerzőt.

Na, csak ez kellett a 242-esnek. Éjszakánként a folyosón nem mertek betegek haladni, féltek a farkasvonyítástól. Az egész emelet rettegett tőlünk. A nővérek egyfolytában csitítani próbáltak minket, de hát a szerelmi mélabú az szerelmi mélabú, farkasok voltunk tőle mind. Kivéve Májszt, aki azért szolidaritásból velünk vonyított.

A negyedik napon nem történt semmi különös. Beszélgettünk. Délután Olivért meglátogatta aranyvirág dokinéni. Megkérdezte, hogy van. Majdnem azt mondta, eddig sehogy se voltam, most azonban már kanos vagyok, de mégsem mondott csak ennyit: köszönöm, jól. Most már jobban. A dokinéni pedig rámosolygott, akkor rendben, gyógyulás esete forog fent. És hogy az a bigyula tényleg vérnyomásmérő.

A dokinénibe egyébként én is beleszerettem azonnal. Májsz és Krajcsi a nővérek közül válogattak. Kedvenc nővérük azonban menyasszony volt már ekkor, és a harmadik napon elutazott Szombathelyre, áthelyezték, és ha már ott van, férjhez is megy ott gyorsan. Elvégre azért kérte oda magát.

Merev farokkal ébredt a 242-es a következő hajnalban, mindenki arra gondolt, akire, de a vágy tárgyai közti azonosság nincs kizárva. Szóval némi visszálvás után felvirradt az ötödik nap, ami ismét csak újdonságot hozott az életünkbe. Akár egy novella, olyan volt az egész: hirtelen más történt, mint eddig: kiragadott nap volt a többi közül, és mégis része mindennek; fontos esemény történt, csattanó is lesz a végén, ígérem. Maradjunk annyiban, hogy az ötödik nap egy novella.

A látogatók jöttek sorban. Arra már nem emlékszem, hogy kihez kicsoda, mert az emlékek kavarnak, és az eltelt négy nap alatt úgy megismertük egymást, hogy látogatóink akármelyik ágyhoz odamehettek volna, ugyanazt

a fekvőbeteget találják ott, ugyanúgy elbeszélgethetnek vele, mint akármelyikünk másikkal. Ez nem volt két szép szó, ez az utolsó kettő. Mindegy. Szóval jöttek egyetemisták: négy lány és két fiú egyszerre. De nem is, ez nem az ötödik napon volt, és már szóltam is róla. Szóval két srác és egy lány jött egyszerre, és nem is két srác, hanem három: két egyetemista, az egyik barát-nője és egy egyetemi tanársegéd. Odaültek valamelyik ágy mellé, beszélgettek valakivel, mindenféle pajzán történet keringett a szobában, mintha csak Vaszi fingott volna egy jókorát, és mindenki jókat rötyögött a vicceken. Mint például: elől kettő, hátul három, mi az? ...? 23. Aztán jött egy család is: a már említett Szarvas, a kedvese és kettejük gyermeke. A kislány mindenfelé elcsámborgott, felfedezte magának a kórházat. Ki jött még? Most hirtelen nem jut eszembe, majd beszúrom, jó? De novellát ígértem, nem leírást. Akkor most jöjjön a fordulat:

Olivér éppen vécén volt – hol máshol? emlékeznek még? hat a hashajtó – amikor a szemközti szobába új vendég érkezett, a Sittes. Nagydarab, szőrmók alak, vizenyős szemekkel, kócos hajjal, és valami iszonyú recsegős, mély, krákoló hanggal, valószínűleg a sok bagótól, mert mindig azért rimánkodott, hogy kér egy cigit, ígéri, hogy jófiú lesz. A börtönből hozta a mentő, második öngyilkossági kísérlete után. Egész nap minket figyelt. Májszék meg ingerelték, röhögtek rajta, a Sittes pedig ilyenkor zörgette a bilicseit, mert az infúzió a karjában nem volt tuti módszer a fékentartására, mindkét kezét oda is bilincseltek az ágy két csövéhez. De nem hátra, mint a szado-mazo szexjelenetekben, hanem oldalra, hogy tudja huzigatni őket. Ebben nem is volt hiány, egész nap és egész éjjel a hülye fémcsikorgást hallgattuk. Meg a kiabálást, hogy vécéznie kell, engedjék el, el szeretne szívni egy cigit, a vécén akarja elszívni. De mindig maradt a helyén. Éjjel-nappal rendőrszemek vigyázták, s nemcsak Baloghé: két civilruhás „őrszem” figyelt rá mindig. Összesen ugye négy szemmel, meg a Balogh, az ugye még kettő – három véreb hat szemmel, ez majdnem Weöres Sándor.

Aztán egyszer csak megszűnt a bilincscsörgés: egy alakot láttunk kiszaladni a Sittes szobájából: nagydarab volt, csupa szőr mindenhol, vizenyős szemei voltak neki és kócos haja. Arra gondoltunk, ez csak a Sittes lehet, de ő nem lehet, mert hát figyelik őt, vigyáznak rá, nehogy az ilyesmi megtörténjen. No, elszóltam magam: tényleg a Sittes volt. Hiába mondta Balogh a két most érkezett rendőrnek, akik fel- vagy ha így jobban tetszik: leváltották az előző kettőt, hogy „vigyázó szemetek Sittesre vessétek”, az mégiscsak el akart szaladni a kórházból mindenáron, talán azt bizonyítván, hogy már meggyógyult. Lehet, hogy haza akart szaladni a Csillagba. Ki tudja? No, de lett akkora kavarodás, mint a filmekben: mindenki kiabált, ki segítségért, ki csak úgy, és senki sem tudta, mit kell csinálni. Csak Balogh: ő azt mondta, nyugalom, nincs itt semmi látnivaló, mindenki nyugodjon meg, a helyzet meg fog oldódni, elvégre ezért

vannak itt a kollégák. De én nem hittem neki: kihasználva a felfordulást, odaosontam a gyógyszereskocsihoz, amit éppen a Sittes szökése előtt toltak be a nővérek, és elcsentem az összes altatót. Gyilkosságra készültem. Csak még azt nem tudtam, ki lesz az áldozat. De a tudat, hogy a kellék már megvan hozzá, megnyugtató, és mivel nem nagyon érdekelt, mi történik odakint (akár úgy is lehet mondani: hittem Balognak, hogy majd a kollégák megoldják), nosza, bekaptam hát egyet a maréknyi közül, és pár perc múlva jóízű (ez képzavar, nem?) álomba szenderedtem. Egy lánnyal álmodtam, akinek égszínkék szeme volt, de azt, hogy mit csináltunk, nem árulom el – fantáziája úgyis van mindenkinek, találja ki – én nem írok le mindent. Aztán amikor felébredtem, újra csend volt.

Nem tudom, mennyit aludtam. A lényeg, hogy a Sittes újra a helyén volt, amikor odanéztam. Kérdezem, ki állította meg? Azt mondják, Olivér. Éppen jött ki a vécéből, az ajtó meg ugye kifelé nyílik, kinyitotta, a Sittes nekiszaladt, elájult, és ekkor a rendőrök is utolérték. Kis csend, röhögés. Azt hittétek, beveszem, mi, kérdeztem. No, mi az igazság? Az igazság az, hogy Kinga járt itt, felelte Balogh, ő gáncsolta el a Sittest, amikor látta, hogy mindenki őt kergeti. Te pedig végigaludtad az egészet, így nem láthattad az én angyalom-galambom, pedig milyen aranyos, ugye, fordult Balogh a többiekhez. Azok ismét röhögtek. Nem járt itt senki, Kinga sem, mondják, azt sem tudjuk, miről beszélsz. Ki szökött el? Itt nem történt semmi. Csak a vacsorát hozták meg, ideje lesz hozzákezdened, mert mindjárt viszik a tálcaikat.

Fura. Pedig azt hittem, megtörtént.

És mi a csuda, amikor vége volt ennek a kalandnak, a hatodik nap következett. Csak semmi modernkedés, lineáris történetmesélés van. No nem azért, mintha nem értenék meg a sok új olvasmányon edződött olvasók az ide-odaugrást az időben (térben itt nem jellemző: nem nagyon ugráltunk), hanem nekem esne nehezemre úgy mesélni: egyszerűbb elkezdeni az elején, és befejezni a végén. Nem? Olyan, mint a futás: azt is a STARTnál kezdik és a CÉLban fejezik be. A mesélés tehát futás. Bár ez a történet inkább csak kocogás. Pont mint bokatorés után. Néha meg is döccen. Mint most.

A hatodik nap volt az, amikor nem történt semmi különös. Ezt meg mintha mondtam volna már valamelyik napnál, nem? No, akkor ugyanolyan. Olivér már rendesen járt vécére, Balogh állandóan jegyzetelt, Májsz és Krajczi egyfolytában dugni akartak, Vaszi keresztretjtvényt kért kölcsön Olivértől, Kóbor meg éppen nem csinált semmit, csak volt, Nárcisz pedig a Sittest nézegette, hogy milyen jó szőrös. A látogatók persze jöttek ezen a napon is, de hát ez nem újdonság, nem kell, kit érdekel. Csak az egyik. Az is csak a két térd-sérültet.

A szomszédos szobából átbicegett egy horgászcsaj. Kicsi volt, alacsony, vékony, szőke, nagy volt a szája, mármint sokat beszélt és vagányul, és állítólag

Európa-bajnok horgásznő. Hiszi a piszi, mondtuk, de aztán elmesélt ezt-azt a sportról, hogy hogyan edz, meg ilyesmit, úgylát elhittük. Májsz és Krajczi azon tűnődött, mit lehetne kezdeni a lánnyal, ért-e vajon másféle botokhoz is, mint a horgászbotokhoz, azokat hogy tartja kézben vagy máshol. Szerintem semmi különös nem volt a csajban, nekem nem esetem, úgymond. Azt, hogy két sportoló szobatársunk mitől gerjedt be, csak sejtem: az elvonástól. Hiszen Májsznak igen szép barátnője volt, aki látogatta is szorgosan, Krajczi is udvarolt éppen valakinek, hát akkor? Lehet, hogy az volt a végső lökés, hogy a csajon nem volt melltartó. De hát kórházban minek is? Ott csak a nővérek és az altatóorvosnők hordanak ilyesmit, hogy a fene egye meg, volt a szoba egyhangú véleménye. A horgászcsajról elég ennyi: mondom, semmi különös.

Es különben is: unom már az egészet, untat a mondattenyészet, és már alig várom, hogy a hetedik naphoz érjek a mesében, mert az a kedvencem. Nocsak, már meg is jöttem.

Éppen egy hete vagyunk kórházban. Minden titok.

Mint ahogy az is, hogyan lehetünk ilyen szerencsétlenek: Vaszi lement kávézni és cigizni, és amikor visszajött, már sál is volt rajta. Szép, nagy, fekete színű, rojtozott végű. Attól a lánytól kapta, akit megvédett az újszegedi ligetben. És mi nem láttuk. Nem jött fel. Vagy egy órát beszélgettek odalent a büfénél, aztán a lány elment órára, Vaszi meg nagy-vigyorogva jött vissza, és iszonyú büszkén mutogatta a sálát, nemcsak annak bizonyítékaként, hogy igazat mondott, amikor a bokatörésének történetét mesélte, de azt is igazolta vele, hogy a lány is szereti őt, mert nézzük, milyen szép sálja van, látjuk, ezen a sálon látszik, hogy szerelmes kezek kötötték. Csak úgy árad belőle a lány érzelme.

Mi nem éreztük. De elhittük.

Kóbornak is jó napja volt ez a hetedik: meglátogatta őt az a lány, akit már nem látott másfél éve, de öt éve rettenetesen szerelemes volt bele, és még akkor is mindig beleszeret egy kicsit, ha találkoznak. Naná, igaza van, a Svájc-ból hazaérkezett lány tényleg aranyos. Ha mosolyog, bájos, ha szomorú, mindenki arra vágyik, hogy megvigasztalja. És bűg a hangja.

Nárcisz elhatározta, hogy azért sem adja fel. Egyfolytában azt énekelte félhangosan, hogy „Nem adom fel, míg egy darabban látsz, nem adom fel, míg életben találsz...” és tovább is, aztán elmesélte, hogy ő bizony találkozott a múltkor Somló Tamással, meghívta egy vizskire, az pedig köszönte szépen és elfogadta, megitta, aztán kikísért egy tizenéves lányt az utcára, meghánytatta, aztán kért a személyzettől egy piros műanyagvödröt (nem azt kért persze, csak egy vödröt, és per speciel ilyet kapott), abban vizet vitt ki az utcára, és egy lendületes öntéssel eltakarította a rókanyomot a járdáról. Nárcisz tehát nem adja fel, ő nem hiszi el, hogy a kedves soha nem lesz a kedvese, nem hiszi el,

hogy nincs esély, mert remény az mindig van, naná, Never Say Die, mondja a Black Sabbath is.

Balogh reggel, Kingáról kezdett mesélni. Hogy majd ma, ma be fog jönni, mert azt üzenté a lány, hogy ma feltétlenül be fog jönni, mert már régen látta Baloghot, és különben is, nemcsak azért, mert így illik, de azért is, mert így akarja. Mert kedves neki Balogh. Hogy hogyan, azt nem tudtuk meg. Egész nap Kingát várta az egész szoba. Kinga nem jött. Ez azonban nem vette el Balogh kedvét, sőt, még bizakodóbbá is tette: akkor majd holnap, és akkor azt fogja mondani, hogy majd otthon is meglátogat, hogy majd főz nekem teát, és majd csinál kempingsajtos kenyeret, és minden, értitek.

Krajcsi, Májsz röhögött egész nap. Ki tudja már, min. Jókedvük volt.

Aztán bejött a szobába egy Bényei Gáspár nevű figura. Bemutatkozott – innen tudom a nevét –, és azt kérdezte, jó helyen jár-e, ha ezt meg ezt az embert keresi. Mondtuk neki, bocs, haver, itt nem lakik olyan, talán a szomszédban. Megköszönte az információt, és távozott. Ez nem túl érdekes, mi? De nekem meg rögtön az jutott róla eszembe, hogy de jó neve is van neki. Gyűjtöget az ember, magnó az agya. Bényei Gáspárnak fogják hívni a regényem hőseit. Amiben majd Olivér is megjelenik majd. Fasz a csávó vagyok én, ott segíték, ahol tudok.

És akkor eljött a hetedik este is. Néha kételkedtem benne, hogy az utolsó este – mint olyan – létezik-e egyáltalán a kórházban, és főleg a 242-esben. De eljött. Innen már nem érhet meglepetés, legalábbis kettőnket nem. Mert Olivér és én megbeszéltük, hogy mindketten tudunk programozott álmot álmodni, nosza hát, meséljük el egymásnak előre, mit fogunk majd az éjszaka „átélni”. Oké, de ki kezdje? Én vagyok a mesélő, én. Én a jövőmet álmodtam:

A következő nap alkalmi mentővel fognak értem jönni. Előtte a főnővér – miután megkapta a hálapénzt – megtanít mankózni. Életemben először van nekem ilyennel dolgom, de úgy sejtem, meg fogom szokni. Meg kell. Aztán itthon jóformán ugyanaz, mint a kórházban: ülés, fekvés, csak van tévé és ismerős a környezet. Helyzetem kettős: hogy kiszolgáljak, jólesik, szeretek lustálkodni, ülni a tévé előtt, olvasgatni, nem csinálni semmit, és közben hozzá a reggelit-ebédet-vacsorát, a papírzsebkendőt, a gőzölős teát, mindent hoznak – csak akkor mozdulok, ha hugyozni vagy szarni kell. Ez a jó fele a dolognak. Hogy ki vagyok szolgáltatva, az a rossz: se enni, se inni a magam erejéből nem tudok: éppen elég nekem a két mankó, nem sok, nem kevés, de több minék, kevesebbel nem megy, tehát menni tudok, de hozni-vinni akármit is, bizony, csak a zsebemben vagy a fogam közt, ott pedig egy tányér levest elég rizikós vállalkozás. Nem jó ez sehogy, ne törd el a bokád. Az persze jó, hogy jönnek a látogatók ide is, néha hoznak ajándékot, néha csak magukat, de az is nagyon jólesik. Fokozatosan terhelem a lábam, bár nem lehetne, de mácsó vagyok. Aztán eljön majd az a nap, amikor rájövök, hogy az a két kurva

mankó tök felesleges, és bár még nem szaladok, de átbicegek a szemközti italboltba, ott pediglen négy üveg sört, egy üveg bort, egy üveg pezsgőt, egy üveg kólát, egy doboz cigit és szintén egy doboz gyufát veszek. Apám születésnapja van, a pezsgő és a bor oda kell. Ezen a napon kezdek el újra írni. Azt a regényt, amelyben majd Olivérből regényhős lesz. Persze nem teljesen ő, de nem is teljesen én, nem alteregó lesz, mert senki sem az és mégis mindenki, még a lányok is, gondolj arra a franciára. És a nők: természetesen ők is kitaláltak, mindegyik, vagy éppen össze vannak szedvegetve innen-onnan, összegyúrva, vagy mintha mindet mesélték volna, olyan idegenek vagy ismerősek. Most még facér vagyok, nem írom bele a kedvest. Egyszer csak fel fog tűnni. Mondjuk a következő nap.

Ezt fogom álmodni. Jó, mi?

Olivér ezzel szemben nem az én jövőmet álmodta. Ő Johannával álmodott. (Ki gondolta volna, ugye?) Nocsak, barátunknak állna a micsodája? Mintha szépet álmodna. No lám, úgy látszik, neki is bejön, amit tervezett: Johanna most érkezik meg a 242-esbe. Olivér félébren-félálomban fogadja, egyelőre nem is biztos abban, hogy a lány valóban ott áll-e az ágya mellett vagy csak kellemes látomás az egész. Akkor bizonyosodik meg, amikor a lány az ágy lábánál álló kisszéket odahúzza az ágy oldalához, csikorog rendesen, mármint a fémülőhely a padlón, s nem Johanna. Erre felébred teljesen. De gyorsan el is bizonytalanodik, hiszen a következő pillanatok egyikében a lány fölhajol és gyengéden megcsókolja. Ő meg visszacsókol. Egy ideig úgy maradnak, aztán a lány leül a fémszékre, kezüknek ujjai pedig egymásba fonódnak. Mármint a másik kezének ujaival. A két kéz egybe, na. Értitek. Olivér kanos. Ha tudná, most azonnal... De nem. Ehelyett csak beszélgetnek. Hogy szeretik egymást. És hogy ez milyen jó nekik. Aztán Olivér ismét megszunnyad kissé, olyan kellemes dolga van neki, mintha álmodna, elkényelmesedik a szemhéja és pihen egy kicsit. Amikor Olivér ismét felnéz, féléber-félálmos állapotban van. Johanna már nincs ott. De Olivér nem szomorú. Ő emlékszik, hogy a lány utolsó mondata ez volt: Majd jövők. Olivér el is hitte. Miért ne tette volna? Hiszen szeretik egymást.

Eddig a két álom.

Így tehát a hetedik nap estéjén bevettem két szem altatót, hogy jól kipihenjem magam a másnapi út előtt. Alkalmi mentővel fognak hazavinni, azonban valószínűleg csak ülőhelyem lesz. Tehát most alszom egy jót, gondoltam, megálmodom mindazt, amit jó előre kigondoltam, és majd reggel meglátjuk, mi lesz. Tehát bevettem a két szem altatót. Aludtam is, majdnem hirtelen.

Most ébredtem. Iszonyúan fáj a lábam, hasogat piszkosul. Nem értem. Pedig tegnap már nem fájt ennyire. És ez itt micsoda? Jobb karomból infúzió csöve lóg ki. Ezt sem értem. Rosszul lettem volna éjszaka, s nem emlékszem rá? Csengetek a nővérnek.

Mi történt, kérdeztem tőle, mikor megjött. Én ma megyek haza.

Dehogy megy, felelte. Arra még várni kell egy kicsit.

Miért kéne?

A műtét utáni megfigyelés miatt.

De hát figyeltek már eleget. A post. op. szakban szövődményt nem észleltek. Sebem gyógyult, a terhelés nélküli mankózást elsajátítottam. (2 db. RS20-as könyökmankót felírtak nekem.) A mai napon jó általános állapotban emittálnak. Vagy nem? Nyolc napi megfigyelés nem volt elég?

Milyen nyolc nap? Tegnap hozták be.

Körülnéztem. Kerestem a többieket, hogy majd ők tanúsítják az igazam: nekem ma haza kell mennem. De nem volt közülük senki sem a szobában. Volt szakállas ember, velem szemben, ő Dzsefferzon, a motoros, térdrel, meg Zoli és másik Zoli, egyik focista, másik néptáncoktató, meg ott volt Fater is, kötözött fejjel. Ő is motorozott. Aztán hozták.

És most belép a szobába s így mindannyiunk életébe egy lány, kinek még nem tudjuk nevét, illetve a neveket tudjuk, csak a hozzátartozó lányokat nem tudjuk megkülönböztetni egymástól, ikrek ők, mint mi vagyunk, vagy legalábbis testvérek, akik nagyon hasonlítanak egymásra. És különben is: a 242-esben mit számít egy név? Mindenkit hívhatnánk akár ugyanúgy is, hiszen egyformák vagyunk mi is, mint az ikrek, csak mi: betegek, ápoltak, stb. vagyunk, ők pedig aranyosak. Az is lehet, hogy csak egyvalaki van itt, de több néven bejelentve – elvégre minden bokatörött rokona, ismerőse egymásnak. Tüneteik, fájdalmaik ugyanazok, miért ne lehetnének hát gondolataik is. De ez már filozófia. Hagyjuk is. Szóval megjött ez a lány, akinek nevet kell adni. Szegeden vagyunk. Szegeden élt Juhász Gyula. Juhász Gyula Annáról írt. A lányt tehát Annának hívják. Én, Keresztelő Vikomm Oszkár most ordítok egyet. S nemcsak a gyönyörtől. A fájdalomtól is, és a zavartól is.

Hová lettek a többiek? Hol van Olivér, Árpád, Vaszi, Nárcisz, a két sportoló és hol van Balogh? Jól egyedül hagytak. Elszaladtak. Biztos nem is volt eltörve semmijük. Szemetek. Atverték. Hol van egy ápoló? Hol van az a rohad gomb? Most mi a franc van?

Már azt sem tudom, ki vagyok. Nemhogy azt, hogy hol és mióta.

Mondják, hogy az ember megtanulja elviselni a fájdalmat. No, most nekem is van részem benne dögivel. Majd széthasadok tőle. Főleg a lábam. Nem jó ez így. Nagyon fáj. Regényhős akarok lenni.